

תמרורים

מוֹנָה. לתפקיד עורך-הדין של עיריית ירושלים, במקומה של עורכת-הדין רות נחמד הפורשת לגימלאות אחרי 20 שנות שירות בתפקיד, עו"ד **יורם כר** סלע המכהן כסגן פרקליט המדינה.

התגרשו. אחרי 20 שנות נישואין, הומר-מלחין הצרפתי **ז'ילבר בקן** שבין שאר הרומנים שניהל בשנות נישואיו את התפרסם הרומן שלו עם בריגיט באר-דו, ואשתו **מוניק ניקולא**. לזוג שלושה ילדים וז'ילבר ישלם לאשתו-לשעבר חמשת אלפים דולאר לחודש דמי מזונות.

נבחר. לתפקיד יושב-ראש אירגון הסגל האקדמי של הטכניון, פרופסור-חבר **עזריאל אביתר** (46), מהפקולטה למתמטיקה בטכניון שכבר מילא בשנים 65—64 ו-70—69 תפקיד זה. יליד בלגיה, קיבל שלושה תוארים אקדמיים באוניברסיטת ברזיל, עלה לארץ ב-1951 והצטרף ב-1954 לסגל האקדמי של הטכניון.

מצפים לתינוק. השדרנית הוותיקה **מרים אדון** ובעלה שהוא מנהל התוכנית בעברית של הטלוויזיה

מרים אדון
מצפה לתינוק

יצחק ("צחי") **שמעיני**. לבני הזוג יש כבר שלושה ילדים ולצחי שני ילדים מגישואן קודמים.

נפטרו. בחיפה, בגיל 70, מי שהיה אחד המחנכים הוותיקים בארץ, **אפרים דרר**, שלימד במשך עשרות שנים בכפר-חבור, חדרה ובנימינה.

נפטרו. בפריז, בגיל 64, מהתקף-לב, במאי התיאטרון הצרפתי **אנדרה באר-סאק**, שנחשב לאחד מעמודי התווך של התיאטרון הצרפתי והיה מנהלו האמנותי והמנהלי של תיאטרן ג'אסליה. החל את הקאריירה התיאטרונית שלו בגיל 18 כספאורן, המשיך כשחקן וכבמאי. גילה בין השאר את כשרונה הדראמאטי של פראנץ סואו סאגאן והצגת התיאטרון האחרונה שביים היתה החטא ועונשו בישראל.

נפטרו. בגיל 77, מי שהיה שופט-שלום יהודי ראשון בצפת, חכם **שמעון הרש**, ממנהיגיה הרוחניים של העדה הספרדית בצפת.

נפטרו. בחיפה, בגיל 81, **פנחס לבנוני-ויסלי**, שהיה מראשוני הרוקחים בארץ. יליד ביירות, סיים ב-1914 את לימודי הרוקחות באוניברסיטה האמריקאית בביירות, עבד כרוקח בצידון ועזר לאנשי ניל"י והשומר, לאחר מלחמת העולם הראשונה עבר לעבוד ביבנאל וב-1924 עבר לחיפה ופתח בה את בית-המרקחת היתירי הראשון.

נפטרו. בחיפה, בגיל 85, **ברוך מיר**, שהיה מחלוצי התעשייה בעיר. יליד ירושלים, עבר עם משפחתו ב-1906 לחיפה בה ייסד אביו מפעל להרכבת מכרי נות. למד הנדסה בצרפת והצטרף למפעל התעשייתי המשפחתי. בשבוע שעבר הוענקה לו תעודת אזרחות-כבוד של חיפה.

נפטרו. בחיפה, מהתקף-לב, בגיל 60, העיתונאי **שמעון האוור**, שגורל בלגיסיה, עלה לארץ ב-1935 ומ-1947 עבד בסניף של על המשמר בחיפה.

בשלב זה, נודף מעיסקת-ההיגרושים, שעשה אשר יד"ל, הבוס של חברת עובדים — רק ריח לא נעים. לאחר פירסום זה, ייתכן שיתגלו גם דברים נוספים, מלבד שאלות אסתטיות. גם עיסקת הפרדסים המפורסמת התחילה בריח רע בלבד, הסתיימה ברעידת-אדמה שלמה.

איך זה מריח?

שות: לפני שנה הבטיחו נציגי בנק דיסקונט לתמוך בבחירתו של ידלין כיושב-ראש מועצת-המנהלים של חברת-הדלק דלק, בה שותפים דיסקונט וההסתדרות. תפקיד זה לא מביא רק כבוד, אלא גם תשלום צנוע של 10 אלפים ל"י לשנה. לרוע המזל, נודע הדבר לבוס של ידלין, יצחק בן-אהרון — שהטיל וטו על הרעיון ודאג לבטלו.

בעל לשון מתגלגלת

ד"ר ארוכה עשה אשר ידלין (50) מאז גדל בראשון-לציון. הוא היה כמה שנים חבר בקיבוץ חמדיה, אולם בילה לרוב בשליחויות באר"ב או ב"מפא"י. ב-1955 היה כבר מרכז אגף ההסברה במפא"י. שנה לאחר מכן, נודע כבן-בריתו של אברהם עופר. השניים השתתפו במרד צעירי מפא"י, יחד עם צעירי המור שבים ותומכי דיין.

מוזכיר ההסתדרות דאז, פנחס לבון, הכניס את ידלין למחלקה לאיגוד מקצועי. כבר אז החל ידלין מקומם נגדו את העובדים — בהתנגדותו להעלאות שכר, ובה טיפו לבוררות-חובה ואיסור שביתות. כאשר ניגש ידלין עם עופר לבחירות במחוז תל-אביב של מפא"י, נכשלו שניהם ולא הצליחו לאסוף מספיק קולות כדי להיבחר למועצת המחוז.

ב-1958 מינה אשכול את ידלין כמוזכיר ההסתדרות עובדי המדינה. כתב אז שבתי טבת בהארץ: "אשר ידלין לא עבד מימיו אף לא שעה אחת כעובד מדינה. הוא אופייני לצעירים במפלגות המתיימרים להנהגה שמעולם לא התמידו בעבודה בקרב ציבור. הוא לא גדל בתוך ציבור, ועל כן לא יוכל לעולם ליצגו. הוא מאלה החושבים שכל הדרוש למנהיג, זו לשון מתגלגלת ואוצר של פראוות נבובות."

אולם נראה כי ידלין ידע מה שהוא עושה. הוא המשיך וטיפס מתפקיד לתפקיד — עד היבחרו כמוזכיר חברת העובדים, ועתה גם ליושב-ראש קופת-חולים הכללית.

את תפקידו כמוזכיר חברת העובדים, מצינת העובדה, כי היה הראשון בתפקיד זה שהממונה עליו, מוזכר ההסתדרות — במקרה זה יצחק בן-אהרון — תבע לפטרו. היה זה לפני שנה, כאשר ידלין, שהוא מנאמני שר-האוצר, שלח לספיר מכתב, בו הצהיר כי הממונה עליו — בן-אהרון — מטעה את הציבור, בעניין רכישת מפעל ליבר עליידי עלית.

ספיר השתמש כמובן במכתב זה כדי לנגח את בן-אהרון בוויכוח הציבורי שסער אז. גילוי מדהים זה של בגידה, הביא את בן-אהרון לדרישה לפטר את ידלין. אולם אשר ידלין לא התרגש. כרבים אחרים, ידע גם הוא כי המוזכר הנמרץ, יצחק בן-אהרון, חזק בדיבורים, אולם עושה מעט מאד.

ידלין עצמו לעומת זאת, משאיר את הדיבורים לאחרים, מעדיף את המעשים. כל מיני מעשים.

עם נשיאת התאחדות התעשיינים, מרץ מושביץ. ידלין מרבה לנסוע ללונדון עם מושביץ, להיות שניהם חברים בוועדות שונות. ברור כי במשך הזמן התפתחה בין שני ענקי התעשייה, הפרטית וההסתדרותית, ידידות כנה ואמיתית. ללא קשר, כאשר התחרו ביניהם מושביץ וקונצרן תיעוש ההסתדרותי על רכישת מפעל התרופות איקאפארם, העלה ידלין את השאלה מדוע צריכה ההסתדרות להתחרות ביוזמה הפרטית, וכאשר עמדה על הפרק, לפני שנתיים, הקמת מפעל לשוקולד וקפה על-ידי חברת העובדים — מפעל שהיה מתחרה קשות בעלית של מושביץ — התנגד לכך ידלין, כשהוא מעלה סיבות כלכליות. ועוד דוגמה, למה שיכולה ידידות לע

תוכנית שהתגבשה החלה קורמת עור וגידים: ראשית ניקנה המגרש הסמוך. אחר, נמצא קבלן שיקנה את המגרשים מידלין — שכן ידוע היה כי אסור לידלין למכור ישירות לשיכון-עובדים רכוש פרטי. הבחירה נפלה על יצחקי, שאותה עת רצה להיכנס עם שיכון-עובדים לשותפות בבנייה על מגרשים שהיו לו בבתים. יצחקי רק שמח לעזור, מילא את חלקו בעיסקה בלי שהרוויח בה — ואפילו הפסיד קצת.

אולם חוסר הרווח בעיסקה התנקם בדיי-רים: הבית ניבנה בצורה גרועה, הדיירים מלאי טענות ותלונות, ממלאים עד היום את העיתונים בקובלנות נגד הקבלן.

הטלפון

הגורלי

אולם מלכד לדיירים, השתלמה העיסקה לכל הצדדים האחרים. אמו של מוזכר חברת העובדים זכתה בדירה גדולה וחדשה — ובתוספת נשאר עודף של כמה אלפי לירות במשפחה. עופר זכה להדק מחדש את ידידותו האמיצה עם ידלין — שהוא הממונה עליו.

ולא רק הממונה: לפני כמה שנים, למר של, היה ידלין בורר בסיכסוך בין שיכון-עובדים לסולל-בונה על סכום של כמה מיליוני לירות. מאז ועד היום, יש לו יד ורגל במאות החלטות הנוגעות לשיכון-עובדים. אין ספק כי שיקוליו של ידלין, בכל מקרה, הם תמיד כלכליים טהורים ול-גופו של עניין, אולם מה רע בכך אם הוא גם מיווד עם עופר?

בכלל ידידות היא דבר יקר. דוגמה נוספת: לפני כמה שנים, פנה אל ידלין ידיד אחר שלו, מוניה שפירא, בבקשת עזרה. מוניה היה סוחר מכוניות משומשות גדול שהסתבך בחובות. פנייתו אל ידלין באה עקב רצונו לקנות עודפי סריגים של מפעל ההסתדרותי שפשט את הרגל, בשם סריגי עור. משום מה, סירבו למכור לו את הסריגים.

ידלין לא התעצל, טילפן אישית לממונה על המפעל, ודאג כי מוניה יקבל את הסחורה. מוניה פתח חנות מיוחדת בשם מגידו, מכר את הסריגים ברווח מאות ל"י. דוגמה נוספת היא ידידותו של ידלין

המטרה בניין זה, ברחוב דרוו בראשון-לציון, היה המטרה לכל עיסקת ה-היגרושים המסובכת. כדי לממש את ההיגרוש שעליו עומד הבניין, בושלה הקונוייה, שכטופה קיבלה משפחתו של ידלין דירה בקומה שמעל לעמודים בבניין (מסומנת בחץ) ועוד כמה אלפי לירות — במקום ההיגרוש, שאיש לא חפץ בו.